



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theophili Bernardini E Societate Iesv De Religiosæ Perseverantiae Præsidiis Libri XI. ...

Bernardin, Théophile

Antverpiae, 1622

28. Quæ sint ista vilia, & quo animo vsuranda.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47032)

quod d' humilitatis materia per alium ministratur, verbi gratia, probra, damna, supplicia: non tamen idcirco rectè, ab alio quàm à semetipso, humiliatus ille dicitur, qui illa omnia, tacita & lata conscientia, causa Dei subeunda decreuerit.

Qua è doctrina, verè diuinitus afflata, intelligimus, quantum nobis ex omni aduerso euentu commodi, quantum pariter incommodi si velimus affulgeat: si enim indignabundè vel nostram sortem, vel hominum, aut rerum iniquitatem inculamus, quid aliud, quàm nos, non ista, sed potiùs, honoratiora, optatiora meruisse iactamus, ipsi nos extollimus, atque idcirco, (quod ex modò dictis sequitur) Deum superbiæ vindicem, vt nos iteratò, & grauiùs afflictos deprimat, iritamus? At verò, si id omne quod euenerit, placabili & æqua mente excipimus, nosque solos, quod superiore capite dixi, inculantes, Deum nostrum in omnibus laudamus, nostraque omnia desideria, sanctissimæ eius prouidentia iudicij conformamus, quid restat quàm vt humiles, si non exalter (id enim spectare non debemus) at certè roborer, soletur, eripiat periculis, & securos æterni seruet Deus? Sed his, quorum suus fuit autea locus, omissis; id in præsens animaduertamus, quantum opere conferat, humiliationem omnem, siue vltro oblatam, siue sponte quæsitam, cupidè amplecti, velut efficacissimam conciliatricem, & omnis diuinæ gratiæ pronubam. Si enim virtutum atque gratiarum mater est humilitas, humilitatis verò procreatrix est humiliatio, necesse omnino est vt ab ipsa quoque humiliatione omnis gratia, & virtus omnis emanet.

Amandum igitur nobis est, quidquid eam redolet, & fugienda omnia que iactantiam, affectationem, fastum aut superbiam præferunt, cuiusmodi multa in superioribus enumerauimus. Pia quadam, & absque inuidencia, æmulatione leniter tangamur in eos, qui abiectiora, & in speciem viliora exercent, beatos illos ex animo credamus, mentisque tranquillitate seruata, tum ad eandem, si obtingeret, sortem subeundam semper paratissimi, tum ad eam, vbi consultum fuerit, postulandam ac impetrandam, gnauius incumbamus.

C A P V T XXVIII.

Quæ ista sint viliora, & quibus animis vsurpanda?

QVOD si, quæ sint humiliora ista nominatim quæsiueris? docebit hoc ipse humilitatis amor, qui sibi congenita & similia, facilè & subtiliter aucupabitur: sunt enim in varijs institutis varia, sed & nationes ac regiones, suam etiam hinc varietatem pariunt. Quod in commune nobis, hac in Societate, vsa venite queat, obseruari facilè potest ex ijs quæ in B. P. Ignatij, Xauerij, Borgiæ, Gasparis, & huiusmodi virorum rebus gestis memoriæ tradita sunt, nihilque vel consuetius, vel efficacius mihi videtur, quàm ad eorum imitationem remittere. In ijs

autem obseruabitur, respuisse semper, quantum in ipsis fuit, quidquid speciosius, magnificentius, magisque esset ad plausum; at obscuriora & depressiora omnia cupidè lectatos, frequenter carceres, pauperes, nosocomia triuisse, pueros, rudemque plebem, & agrestes salutari doctrina libentiùs imbuisse, trita pænula, habituque pauperimo esse vfos, domi abiectissima ministeria toties vsurpasse, quoties vrgentiora negotia ferrent; ac vt sapiùs ferrent, multa cura, humiliorumque cupiditate perfecisse.

De aliorum Religiosorum exemplis, quæ multa sunt, taceo; sed sunt ista domestica, quæ acriter ad eadem stimulare debent, eoque acriùs, quòd neminem, seu in Societate nostra, seu in aliis Ordinibus opinione sanctitatis altius euectum legimus, qui non adhæc, pro suæ Religionis instituto, abiectiora propensior fuerit. Quod non aliunde profectum putem, quàm ex eo quòd sine vera humilitate, non est vera sanctitas; non est autem vera humilitas, vbi non est verus rerum humiliorum amor; cumque verus amor nequaquam sit otiosus, & ad id quod amat, vehementer impellat, ibi deerit humiliorum amor, vbi eorum exercitatio deerit; vnde conficitur, & sanctitatem, & humilitatem pariter quoque defuturam.

Contundenda igitur est superba nostra præcellentium rerum appetentia, crebraque humiliorum cogitatione, desiderio atque tractatione faciendum, vt quod natura asperius, id assuetudo lenius reddat. Quare optimè D. Basilii præcipit, Decet pietatis cultorem, viliora etiam opera, magno cum studio, magna-
Constit. c. 24.
 que animi alacritate suscipere; scientem, eorum que Dei causa sunt, vivil esse minutum, sed grande, & spirituale, & eiusmodi quod calum nobis & præmia caelestia conciliat. Itaque etiam si iumenta oneraria ad communem vtilitatem sequi nos oporteat, reluctari non conuenit. Siquidem in mentem venire debet, Apostolorum, qui Domino pullum adducere iubenti promptè obediuerunt, & reputemus, etiam eos quorum causa iumenta ducenda suscepimus, fratres esse Saluatoris, benevolentiamque, & studium ipsis impensum, in ipsum Saluatorem redundare, qui dixerit, Quod vni ex his meis fratribus minimis feceritis, mihi fecistis. Quod, si verum est, de quouis cuius bene factum, quanto magis de bene erga Sanctos factum? Et mox; Porro si aliquod abiectius munus exercendum sit, scire conuenit, Saluatorem quoque ipsum discipulis ministrasse, & abiectiora opera facere, non recusasse; magnumque homini esse, si Dei imitator existat, dum per humilia hæc in excelsitatem imitationis istius ascendat: quis enim de cetero ausit humile id vocare, quod ipse Deus non recusauit attingere? Quod argumentum, velut admodum vrgens, latius & eleganter à Magno Leone pertractatur, quando inter cetera ita loquitur; Crux Christi, quæ saluandis est impensa mortalibus, & sacramentum est, & *Homil. 2. de resurr.*
 exemplum. Sacramentum, quo virtus impletur diuina; exemplum, quo deuotio incitatur humana: quoniam captiuitatis iugo erutis, etiam hoc præstat redemptio, vt eam sequi possit imitatio. Nam si mundana sapientia ita in suis gloriatur erroribus, vt quem sibi ducem elegerit, eius opiniones, & mores, atque omnia instituta sectetur: qua nobis
 M m 3
 erit

Philip. 2.

Tom. 2.
Bibl. PP.
orat. de
hum.

erit communio nominis Christi, nisi ut ei inseparabiliter uniamur, qui est, ut ipse insinuavit, via, veritas, & vita: Via scilicet conuersationis sanctæ, veritas, doctrina diuinæ, & vita, beatitudinis sempiternæ. Inde interiectis nonnullis cum illa S. Apostoli verba retulisset, Hoc sentite in vobis quod & in Christo Iesu: addit, Si magna pietatis sacramentum intelligitis, & quod pro salute humani generis vnigenitus Dei filius gessit aduertitis, hoc sentite in vobis quod & in Christo Iesu, cuius humilitas nulli aspernanda diuitum, nulli est erubescenda nobilium. Nec enim in tantum prouehi potest qualibet felicitas humana fastigium, ut aestimet sibi pudendum, quod manens Deus in forma Dei, Deus non est arbitratus indignum. Vnde & B. Nonatus, Aduersarius non vincitur nisi humilitate, & caritate: quia & ipse D. N. Iesus Christus non vicisset diabolum, nisi humiliatus fuisset: humiliatus autem, non necessitate, sed caritate. — Si ergo, qui fecit celum & terram, mare, & omnia que in eis sunt, Dominus angelorum omnium, qui creauit omnia, propter nos humilis factus est, quare nos, propter nosmetipsos, humilitatem recusamus? Via ergo salutis, non est nobis peruia, nisi humilitas.

Optimum igitur, & ex horum sanctorum Patrum mente, humilitatis condimentum fuerit, intueri in ipsummet Dominum nostrum Iesum Christum pro nobis tantopere humiliatum: maxime verò, si eum eadem & similia viliora peragentem, diuinisque illis manibus pertractantem contemplemur: cum enim Apostolorum, Iudæque proditoris pedes uerit, & de se sit professus, Venit filius hominis, non ministrari, sed ministrare, & neget multa illum, & sapiens famularia munia obuiisse, ægrotorum compotuisse lectos, expurgasse sordes, cibos apparasse, mundasse domum, supellectilem instruxisse, & subinde res varias humeris comportasse, laboreque ac sudore multo, alacritate magna, cum Apostolis, tam aliis egenis necessaria ministrasse? Quid? quod eundem Deum ac Dominum nostrum, supremum omnium Imperatorem, nobis, etiam nunc, comitem, eademque simul exercentem, intueri merito possumus? quippe, licet in excelsis habitet, familiarius tamen cum humilibus conuersatur, & ad humiliorum exercitium desideria instigat, & vires porrigit, & gratiam præfens præstat, cumque in ipso & per ipsam id fiat, profectò non sine ipso, sed vel maxime vnà cum ipso, ipsoque quodammodo collaborante peragitur. Ingens equidem solacium, stimulus acer, Christum sibi, actionum earundem participem & socium habere. Quod licet de aliarum virtutum exercitio dici queat, hinc tamen ideo magis & proprie, quod hæc est eius propria & singularis virtus, quam præcipue nos docuit, qua vel maxime delectatur.